

*Kitabın adı: Ayılar Kitap Okumaz

*Yazarının adı: Emma Chichester Clark

* Hazırlayan kişinin adı: Alkış Derin Cimilli - Nazlı Cimilli - Semahat Uzgör

Çoğu zaman, George ormanın hemen kenarındaki oturaklardan birine kurulur ve uzak tepelere bakar dururdu. Hayat hakkında düşünüyordu.

Hayat gerçekten de çok güzel, buna şüphe yok...Eğlenceli! Ama hepsi bundan ibaret mi yoksa? Hayat sadece bu mu acaba?

Oysa kardeşleri hiçbir şeyi merak etmiyorlardı. Aralarında sohbet eder, balık avlar; yani ayıların her zaman yaptıkları şeyleri yaparlardı. Aynı hikayeleri tekrar tekrar birbirlerine anlatarak da mutluydu onlar.

Ama çok fena sıkışmıştı George. O bildik ayı eğlenceleri tatmin etmiyordu artık onu. Başka şeyler istiyordu o. Ama ne? Diye düşündü.

Sonra bir gün, ormanda boş boş dolanıp dururken, bir ağacın dibinde duran bir kitap görüverdi.

Biri bunu burada unutmuş olmalı, diye düşündü. Nasıl da ilginç bir şey bu böyle!

Kitabın içinde, aynı ona benzeyen bir ayının resimleri vardı.

Diğer sayfalarda ise bir sürü sözcük gördü George.

Bu sözcüklerden her biri, en minik olanları bile, bir şeyler anlatıyor olmalı, diye düşündü.

Ah bir de orada ne yazdığını anlayabilseydi...Galiba bu ayı heyecan dolu bir hayat sürüyor, diye düşünüp derin bir iç çekti...

Benimki gibi değil hayatı.

Ama sonra bir anda, aklına muhteşem bir fikir geliverdi!

Diğerlerine anlatmak için hemen eve koştu.

“Kasabaya gidip bu kitabın sahibini bulacağım ve bana okumayı öğretmesini isteyeceğim ondan,” dedi.

“Oraya gitmesen iyi edersin!” dedi abisi. “Ayların kasabaya gelmesini istemiyorlar.”

“Ama ben okumayı öğrenmek istiyorum!” dedi George.

“Bu hiç de mantıklı değil!” dedi kız kardeşi. “Aylar bilmez ki okumayı! Neden sen de bütün ayların yaptığı şeyleri yapmıyorsun ki?”

Ama George’un vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Kardeşleriyle vedalaştı ve kitabı kolunun altına sıkıştırdığı gibi, kasabaya giden uzun yola koyuldu.

George bütün bir gün ve gece boyunca yürüdü ve en sonunda parıl parıl ışıldayan gökyüzü altında, bir çimenlikte mola verdi.

Uykuya dalmadan önce kitabı bir kez daha açtı, sözcüklere göz gezdirdi. Şimdiden, dünyanın daha ilginç bir yer haline geldiğini hissedebiliyordu.

Sonraki sabah, George güneşin doğuşuyla birlikte kalktı ve öğle saatleri geldiğinde, kasabaya onu uzaktan görebilecek kadar yaklaşmıştı. Gülümsedi. Ne de güzel görünüyordu.

Kasabada okumayı bilen pek çok insan olmalı, diye düşündü. Bana anlatabilecekleri pek çok yeni hikaye de biliyorlardır mutlaka.

Ama kasabaya vardığında, herkesin etrafa koşuşturduğunu gördü! Hatta aralarından bazıları bağırıp duruyorlardı!

“HEY DURUN!” diye seslendi George.

Elindeki kitabı koşarak yanından geçen bir kadına gösterdi. “Bu kitabın kime ait olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu.

“O kitap okuldaaaan!” diye ciyakladı kadın ve kırmızı binayı işaret etti.

“AYI!” diye bağırıyor birileri. “Polis çağırın” Ne tuhaf bir yermiş burası yahu! Diye düşündü George, bir yandan okula doğru yürümeye devam ederken.

Okulun içinde tam bir sessizlik hakimdi. Acaba nereye gitmişti ki herkes?

George kütüphanedeki masanın arkasına bakındı.

“Merhaba!” dedi ama etrafta tek bir kişi bile yoktu.

Aniden bağırtılar yükseldi etraftan. “Olduğun yerde kal! Ellerini başının üzerine koy hemen!”

George’nin dört bir tarafı polislerce sarılmıştı!

“Neler oluyor?” diye sordu George, tedirgin bir şekilde.

“Sen dev gibi, kocaman bir ayısın!” diye haykırdı polis şefi. “Olan bu işte!” Kalkanlarını kaldırıp, George’a doğru yaklaşmaya başladılar.

“Sorun çıksın istemiyorum!” dedi polis şefi.

George da herhangi bir sorun çıkmasını istemiyordu.

Dev gibi, kocaman bir ayı olması onun suçu değil ki!

Kitabı sıkı sıkı tuttu pençelerinin arasında.

Tam da o sırada kapı hızla açıldı ve içeri Clementine adında küçük bir kız girdi, annesi ile birlikte.

“Durun!” diye haykırdı Clementine. “O benim kitabım... ve bu da kitabımdaki ayı işte!”

“Bu gerçekten de çok tehlikeli bir hayvan!” diye kükredi polis şefi.

“Bana hiç de tehlikeliymiş gibi görünmüyor!” dedi Clementine.

“HAYIR!” dedi George “Ben sizin bildiğiniz ayılardan değilim! Ben sadece birileri bana okumayı öğretebilir diye geldim buraya!”

“SUSUN HEPİNİZ!” diye bağırdı polis şefi.

Ama Clementine aldırmadı ona.

“Ben de okumayı öğreniyorum” dedi.

“Birlikte öğrenebiliriz, değil mi, anne?”

Clementine’in annesi dönüp George’a baktı.

Onun gerçekten de iyi kalpli bir ayı olduğunu görebiliyordu.

“Neden olmasın!” dedi.

“Yani bu ayının sorumluluğunu üzerinize alıyor musunuz hanımefendi?” diye sordu polis şefi.

“Kesinlikle!” dedi Clementine’in annesi. “Ve bağırıp durmanıza da hiç gerek yok!”

Elini kaldırıp George’a uzattı.

“Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum” dedi.

“O zevk bana ait!” dedi George.

George Clementine’ların bahçesinin hemen kıyısındaki yazlık kulübeye yerleşti ve her gün, okuldan eve dönen Clementine o gün öğrendiklerini George’a anlattı.

Çok geçmeden George alfabedeki bütün harfleri öğrenivermişti.

İlk başta, okumak George’a pek de kolay gelmedi. Gerçekten çabılıyor olmasına rağmen sık sık yanlış yapıyordu ama neyse ki Clementine son derece nazik ve sabırlı bir öğretmendi.

Bazen polis şefi de uğruyor ve iyi anlaşıp anlaşamadıklarını görmek için onları kontrol ediyordu. En sevdiği şiir kitabını da getirip yüksek sesle George’a okuyordu.

Sonra bir gün, Clementine George’a dönüp, “İddaya girerim ki bu kitabı tek başına okuyabilirsin!” dedi.

George kitabı açıp okumaya koyuldu:

“Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber, develer tellal iken, ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken, ormanda bir kitap bulan bir ayı varmış...”

Böylece George bütün kitabı okuyup bitirdi. “Aferin!” dedi Clementine. “Başarabileceğini biliyorduk!” Ve George için, bu sadece bir başlangıçtı.